

Капот

Kapot
Carry
Slee

www.carryslee.nl

© Carry Slee, 2015

© Omslagbeeld Barbara Kroon, www.barbarafotografie.nl

Modellen: Benno en Jip Lambooy

Omslagontwerp: twelph.com

Typografie: ZetSpiegel, Best

Foto auteur: © Daan Brand

ISBN 978 90 488 2657 5

ISBN 978 90 488 3035 0 (e-book)

NUR 284

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Julia legt haar gitaar weg en kijkt op haar mobiel.

Ze krijgt een appje van Emma.

Kan ik nu langskomen?

Yes, perfecte timing, appt Julia terug.

Haar broer is er nog!

‘We hebben een tof liedje gemaakt, zus. Ik ga naar Eric,’ zegt Thijs.

‘Nu al?’ vraagt Julia.

‘Onze gameavond begint eerder.’

Shit! Emma komt speciaal voor Thijs. Zelf moet Julia er nog aan wennen dat haar vriendin verliefd is op Thijs. Op de basisschool hadden ze altijd gedoe om haar broer. Volgens Emma was hij de lelijkste jongen *ever*. Alles vond ze stom aan hem. Zijn haar, zijn kleren, hij lachte te hard. Hij liep als een gorilla. Waarom praat je toch altijd zo onaardig over Thijs? dacht Julia vaak. Later heeft Emma bekend dat ze er niet tegen kon dat Julia zo close met haar broer was.

Julia moet er wel om lachen. Nu is alles honderdtachtig graden gedraaid. Thijs is zó *cute*, zijn haar heeft de perfecte look, hij is zó knap, hij zou wel model kunnen worden. En hij loopt als een filmster. Ze is smoorverliefd. Als Emma wel eens bij hen eet zit ze met een rood hoofd aan tafel. Zodra

Thijs haar iets vraagt verslikt ze zich. En Thijs heeft niks door.

Julia mocht er niks over zeggen tegen Thijs, maar vanavond zou het eindelijk gaan gebeuren. Emma heeft binnenkort een schoolfeest en ze wil Thijs meevragen. De hele week zit ze er al over in de stress. Nu is het eindelijk zover en dan is Thijs er niet.

‘Ik eh... ik wil ons nieuwe lied nog een keer doornemen,’ zegt Julia vlug. ‘Als jij straks weg bent ga ik aan de slotakkoorden werken.’

‘Geen probleem.’ Thijs zit alweer achter zijn synthesizer. Als ze het nummer twee keer doorgespeeld hebben is Emma er nog steeds niet.

‘Als je nog even wacht,’ zegt ze, ‘Emma kan zo hier zijn, dan laten we het haar horen.’

‘Ik moet nu echt gaan, Eric wacht. Ciao.’

Eric woont helemaal aan de andere kant van het water. Hemelsbreed is het niet ver, maar Thijs moet altijd omrijden om de brug over te steken. Hij fietst langs het kanaal. Of hij nou heen gaat of op de terugweg is, het lijkt of hij altijd wind tegen heeft.

Thijs is behoorlijk laat, maar hij voelt zich niet schuldig. Als er iemand altijd te laat is, is het Eric wel. Hij verheugt zich op het avondje gamen. Elke woensdagavond komen Eric en Thijs bij elkaar. De ene week kijken ze film en de andere week gamen ze en er komt nooit iets tussen.

Ja hoor! Thijs moet lachen als hij zijn vriend in de deuropening ziet staan. Hij laat zijn spierballen zien aan zijn buurmeisjes. Wat is die gast toch ijdel! Thijs kent Daniëlle en Christien wel, ze zitten op dezelfde scholengemeenschap als Emma. Twee hockeymeisjes; de een is bekakt en de ander vindt hij wel erg bijdehand. Het zijn niet zijn types.

‘Deze schone dames komen voor ons filmavondje,’ zegt Eric. ‘Ik vertel ze net dat het helaas niet kan doorgaan. We gaan gamen. Ik ga jou inmaken, Thijs.’

‘Dat gaat je niet lukken, gast,’ lacht Thijs.

Daniëlle en Christien blijven staan.

‘Vraag jij het dan.’ De een stoot de ander aan.

‘Nou eh...’ zegt het bijdehandje, de ander begint te giechelen. ‘We hebben vrijdagavond een schoolfeest. Willen jullie mee?’ Ze proesten het uit.

‘Dat zou ik even aan mijn verloofde moeten vragen.’ Eric doet net of hij belt.

‘Hallo korenbloempje van me, je spreekt met je hommeltje.’

Daniëlle en Christien gieren van de lach.

‘Vind jij het goed als ik dit weekend met twee prinsessen naar een feest ga? Geen probleem? Tof!’

‘Het mag,’ zegt Eric. De meisjes kijken nu naar Thijs.

‘Vrijdag, zeggen jullie,’ begint Eric. ‘Dat zal niet gaan. Op vrijdagavond krijgt Thijs altijd om zeven uur warme melk met honing van zijn moesje en dan leest ze hem nog een verhaaltje voor en daarna legt ze hem in bed en stopt zijn duim in zijn mond.’

Eric gaat maar door, maar het gaat langs Thijs heen. Dat schoolfeest is bij Emma op school, denkt hij. Maar Emma heeft mij niet gevraagd. De laatste tijd dacht hij te merken dat Emma hem ook leuk vindt, maar dat heeft hij zich kennelijk verbeeld. Hij wilde nog aan Julia vragen of hij kans maakt, het is maar goed dat hij het niet heeft gedaan. Het is nu wel duidelijk. Uit je hoofd zetten, Thijs, ze vindt je een loser.

2

Als Julia uit school thuiskomt hoort ze het geschreeuw, de dreigende stemmen.

‘Ik haat je!’ roept haar moeder. ‘Je bent nooit thuis en die ene keer dat we je zien kom je ons leven kapotmaken.’

‘Wie veroorzaakt hier verdomme de puinhoop?’ buldert haar vader.

Julia houdt haar adem in. Ze wrijft over haar hoofd. De laatste tijd heeft ze vaak hoofdpijn. Ze wil het niet horen, maar toch blijft ze halverwege de trap staan.

‘Klootzak!’ roept haar moeder. ‘Ik heb helemaal niet in je mobiel gekeken.’

‘O nee? Hoe komt dat bericht dan open?’

‘Weet ik veel. Ik kan niet weten bij welk wijf jij je mobiel laat liggen.’

‘Ik waarschuw je!’ Ze hoort haar vaders voetstappen.

‘Als je gaat dreigen bel ik de politie!’

Thijs komt de trap af. ‘Wat nu weer?’ Hij kijkt zijn zus vragend aan.

‘Gedoe over papa’s mobiel. Hij denkt dat mama een bericht heeft geopend.’

Waarom vertelt ze Thijs niet wat ze zag toen ze vanochtend beneden kwam?

Haar moeder keek met een rood hoofd op de mobiel van hun vader. Toen ze Julia zag legde moeder de mobiel snel weg. Julia deed net of ze niks had gezien.

‘Dus zo ver is het al,’ zegt Thijs. ‘Ze loeren in elkaars mobiel. Denk jij dat mam zo gestoord is om dat te doen?’

Julia schrikt van het kwade gezicht van Thijs.

‘Zou mama echt zo *crazy* zijn?’ dringt hij aan.

Julia kijkt hem aan. ‘Nee,’ hoort ze zichzelf zeggen. ‘Zoiets doet mama niet.’

Even later zit Julia achter haar bureau. De voordeur slaat met een klap dicht. Maar hij wordt weer opengerukt.

Julia springt op en kijkt uit het raam.

Haar moeder rent achter haar vader aan. Ze trekt het portier van zijn auto open. ‘Ga maar gauw, lafaard!’ schreeuwt ze.

Ze moet haar proefwerk Engels leren, maar het lukt niet. De leugen gonst maar in haar hoofd. Het was ondenkbaar dat ze ooit tegen Thijs zou liegen. Misschien moet ze het hem eerlijk vertellen.

Als ze zijn kamer in komt zit Thijs te luisteren naar u2.

‘Papa is weggereden.’

‘Dat zou ik ook doen als mijn vrouw in mijn mobiel keek.’ Thijs zet de muziek zachter en kijkt Julia aan. ‘Mama zoekt ruzie, weet je dat? Ik baal ervan.’

‘Papa is ook niet bepaald lekker bezig de laatste tijd,’ zegt Julia.

‘Hoezo niet? Wat doet hij dan? Mama zit hem voortdurend te jennen.’

‘Ze is bang dat hij haar bedriegt.’

‘Heeft ze bewijzen dan?’

‘Ze voelt het,’ zegt Julia.

‘Lulkoek. Hersenspingsels. Dat is niks voor papa.’

Julia kijkt haar broer aan. Ze wordt er verdrietig van dat ze er alle twee anders over denken.

Thijs staat op. ‘Kom op, zus, we moeten gaan.’

Julia knikt. Ze gaan voor het eerst naar hun nieuwe repetitieruimte. Eerst mochten ze in een van de twee garages van Erics ouders muziek maken, totdat ze nieuwe burens kregen die klaagden. Erics ouders wilden geen ruzie, daarna moesten ze een andere ruimte zoeken voor de band. Thijs en Julia vonden het belachelijk. Iedereen heeft daar lappen tuin, zeiden ze tegen elkaar. Hoe kunnen die mensen nou last hebben van onze muziek? Bij diezelfde burens lopen twee grote honden in de tuin rond die voortdurend blaffen. Dat mag zeker wel.

Gelukkig kwam hun vader met zijn magazijn. De ruimte erachter gebruikt hij toch niet. Het is een superplek op een industrieterrein. Ze kunnen de versterkers zo hard zetten als ze willen, niemand die het hoort.

3

Wanneer Julia en Thijs aan komen fietsen zit Roy onderuitge-
zakt op het stoepje voor het magazijn van hun vader.

‘Hèhè, ik dacht al dat jullie niet meer kwamen.’

Thijs zet zijn fiets op slot. ‘Niet zo brutaal, deze manager
maakt zelf wel uit hoe laat hij komt.’

Roy maakt een grommend geluid.

‘Pas op hoor!’ zegt Thijs ‘Niet grommen tegen het baasje.’

‘Gave ruimte,’ zegt Roy als ze het magazijn in gaan. Dan
kijkt hij geschrokken naar de kasten en stapels dozen. ‘Dus dit
wordt onze nieuwe repetitieruimte?’

‘Nee, zo erg is het niet,’ lacht Thijs. ‘Helaas is het niet zo
luxe als we gewend zijn.’

Julia doet de deur achter in het magazijn open. ‘Zet je schrap,
want het is hier een puinhoop.’

‘Ik zie het al, we gaan een vuilnisbelt beginnen,’ zegt Roy als
hij naar binnen kijkt.

‘We hebben een nieuwe naam voor onze band, jongens: De
vuilnismannen.’

‘Sorry?’ Julia kijkt hem verontwaardigd aan.

‘De vuilnischickies,’ zegt Roy vlug.

Julia pakt een kartonnen koker van de grond en mept ermee

op Roys kop. ‘Hou nou eens op met je nieuwe naam. Onze band heet Vuurwerk en dat blijft zo.’

‘Pas op, hij heeft al zo weinig hersens in zijn kop,’ lacht Thijs als Julia maar door mept.

Eric komt de studio binnen. ‘Sorry, een beetje te laat. Ik moest mijn schortje nog strijken.’

‘Jaja, je bent gewoon weer te lang in de sportschool blijven hangen.’

‘En niet voor niets.’ Eric doet zijn T-shirt omhoog. ‘Wasbordje hè?’

‘Man, ik zie helemaal niets.’

‘Hij niet,’ zegt Eric. ‘Je bent jaloers.’

‘Ik zie wel wat!’ zegt Julia. ‘Je wordt breder.’

‘Wij zijn al anderhalf uur aan het puinruimen. Dit hebben we voor jou overgelaten. Bel maar als je klaar bent, dan kom ik afsluiten.’ Thijs geeft Eric een rol vuilniszakken.

Eric kijkt stomverbaasd. ‘Moet ik deze puinhoop alleen opruimen?’

‘Geintje!’ Thijs vult een vuilniszak met papier. Julia vult een doos met fittingen en oude lampen.

‘Is er ergens een bezem?’ roept Roy.

‘Ik kijk wel even.’ Thijs gaat het magazijn binnen. Hij opent alle deuren van de kastenwand. Er ligt alleen fotomateriaal.

De deur van de wc in het magazijn gaat open.

‘Zoek je wat?’

‘Een bezem.’ Thijs kijkt zijn vader aan. Hij voelt zich een beetje ongemakkelijk. Hij vindt het altijd lastig als zijn ouders ruzie hebben gehad.

‘Ik heb je thuis niet gezien,’ zegt zijn vader die wat dozen opent en spullen verzamelt.

‘Ik heb je anders wel horen schreeuwen,’ zegt Thijs. ‘Waar slaan die ruzies nou op?’

‘Wist ik het maar, jongen.’ Zijn vader leunt zuchtend tegen de muur. ‘Wil je geloven dat ik er niks van snap?’

‘Hou er dan mee op!’ zegt Thijs.

‘Thijs, ruzie is niks voor mij, dat weet je. Elke keer neem ik me voor niet op de gemene opmerkingen van je moeder in te gaan, maar ze gaat net zo lang door tot ik radeloos word. Ze is op oorlogspad. Ze heeft al eens zo’n periode gehad.’

‘Daar herinner ik me niks van.’

‘Dat kan ook niet, want toen was je nog veel te klein. Julia was net geboren. Zo zijn vrouwen. Ze...’

Zijn vader valt stil als de deur opengaat en Julia binnenkomt.

‘Eh, jij zoekt een bezem, die staat achter in het magazijn,’ zegt hij gauw.

4

Zuchtend slaat Julia haar geschiedenisboek dicht. Het heeft helemaal geen zin, of ze nou een uur boven haar boek zit of de hele nacht. Niets blijft hangen. Ze weet nu al niet meer wat ze heeft gelezen. Dan ook maar een onvoldoende voor geschiedenis. Als ze zo doorgaat haalt ze dit jaar niet. Nooit had ze problemen met leren. Het komt door die ruzies thuis. Ook in de klas dwalen haar gedachten steeds af.

Ze klikt een ander programma open. Componeren gaat gelukkig nog wel. Ze wil de slotakkoorden van het liedje hebben voordat Emma komt. Gisteravond toen haar vriendin weg was, heeft ze het lied afgemaakt, maar ze is er niet tevreden over.

Toen Emma eenmaal was vertrokken was alle inspiratie weg. Emma was ook zo teleurgesteld dat Thijs er niet was. Julia zat de hele avond tegenover een zombie. Meestal maakt Emma dan een tekening en voelt ze zich weer beter. In Julia's kamer hangt overal haar werk. Julia weet zeker dat Emma later een beroemde kunstenaar wordt. Voor de kunstacademie heeft ze wel havo nodig, dat kan nog een probleem worden, want Emma kan niet zo goed leren. De meeste achtstegroepers gingen naar het PCC, de scholengemeenschap waar Thijs ook op zit. Maar Emma is speciaal naar een kleine scholengemeenschap gegaan met veel begeleiding. Ze krijgen daar veel crea-

tieve vakken waar ze ook examen in mag doen. In het begin was Emma jaloers dat Julia wél naar het PCC ging; ze was toen even heel kattig tegen Julia.

Julia hoort haar moeder thuiskomen.

‘Mam!’ Ze rent de trap af en geeft haar moeder een kus. ‘Emma komt straks eten, dat is wel goed hè?’

Emma had het zelf voorgesteld. Tijdens het avondeten is Thijs zeker thuis.

‘Prima.’ Moeder zet de boodschappen op het aanrecht. ‘Maar we eten niks bijzonders. Ik heb de hele dag gewerkt en na het eten moet ik oppassen bij Astrid. Jij zal nu wel niet meegaan?’

‘Nee, maar wij ruimen wel af als jij weg moet.’

‘We eten spaghetti,’ zegt moeder.

Alsof het Emma iets uitmaakt, die krijgt toch geen hap door haar keel.

Julia legt haar gitaar weg. Ze is tevreden over het eind van haar nummer. Beneden hoort ze de voordeur. Ze herkent de voetstappen van haar vader. Zo te horen loopt hij door naar de keuken en daarna gaat de keukendeur dicht. Nog geen drie minuten later klinkt er geschreeuw van beneden. Nee, denkt Julia, niet weer!

Gelukkig is Emma er nog niet. Wie weet is het zo afgelopen, maar de ruzie wordt alleen maar heftiger. Julia gaat de trap af. Achter de keukendeur blijft ze staan.

‘Je wilde me voor dikke trut uitschelden!’ schreeuwt haar moeder. ‘Maar dat gaat helaas niet meer. Jammer voor je, ik heb nu een maagband. Je zal iets anders moeten verzinnen om mij te kwetsen.’

‘Mens, die hele maagband heeft je niks geholpen. Je vreet er gewoon doorheen.’

‘Hoe durf je dat te zeggen. Donder mijn keuken maar uit.’ Julia slaat haar handen voor haar ogen. Hoe moet dit verder?

‘Ik wil antwoord op mijn vraag!’ roept haar vader. ‘Wat deed Louise bij mijn winkel?’

‘Weet ik veel.’

‘Als ik het maar weet: je hebt je collega gevraagd mij te bespioneren.’

‘Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten.’

Julia houdt het niet meer uit. Ze doet de keukendeur open, half in tranen. ‘Hou op jullie! Emma komt eten, weet je nog? Ik schaam me dood voor jullie.’

Haar vader doet zijn portemonnee open, haalt er een briefje van tien uit en geeft het aan Julia. ‘Ga maar met Emma naar McDonald’s. Je moeder is hysterisch, hier kan niemand komen eten.’

‘Wat zeg jij? Je denkt toch zeker niet dat ik alleen voor jou heb gekookt, hè? Hier heb je je spaghetti.’

Moeder grist de schaal van het aanrecht.

‘Niet doen!’ gilt Julia. Maar haar moeder smijt de schaal vloekend tegen de muur. De scherven liggen door de hele keuken en de spaghetti druipt langs de muur naar beneden.

De bel gaat. Julia rent de keuken uit, pakt haar jas, doet de voordeur open en trekt hem snel achter zich dicht.

‘Wat heb jij?’ vraagt Emma.

‘We mogen bij McDonald’s eten. Goed hè?’ Ze laat het tientje zien.

‘En eh... en Thijs dan?’

‘Ik bel hem zo op.’

‘Hadden ze weer ruzie?’ vraagt Emma.

Julia bijt op haar lip. ‘Gaat wel weer over.’ Dan zegt ze vlug: ‘Wat heb je gave laarzen aan.’

‘Die heb ik toch op de markt gekocht, weet je nog?’

‘O, dié laarzen! Die vlindertjes heb je er zelf op geschilderd. Super, kan je voor mij ook een paar beschilderen?’

‘Met vlindertjes?’ zegt Emma.

‘Ja,’ lacht Julia, ‘en bloemetjes en hartjes, past helemaal bij onze band. Niet dus.’

‘We kunnen ook bij Roodkapje een tosti halen,’ stelt Emma voor, ‘dan houden we nog wat geld over.’

‘Het maakt jou niks uit, hè?’ Julia slaat een arm om haar vriendin heen. ‘Als ik Thijs maar bel.’

Emma grinnikt.

Ze gaan hun cafeetje in. Er zitten een paar leerlingen van Julia’s school. Emma en Julia lopen door naar hun lievelingsplek helemaal achterin. Als ze zitten drukt Julia Thijs’ nummer in.

‘Je bent zeker thuis,’ zegt ze als ze haar ouders door de telefoon hoort schreeuwen.

‘Ik kom net binnen. Heel gezellig hier.’

‘We mogen van pa bij Roodkapje eten. Kom je ook?’

‘Heel handig bedacht van pa, dan kunnen die twee elkaar rustig afslachten. *My god*, wat een geschreeuw is het hier.’

Mijn hoofd, denkt Julia. Zodra ze heeft opgehangen haalt ze twee paracetamols uit haar tas en neemt ze in.

Emma houdt de deur strak in de gaten. Ze heeft nog geen slok van haar cola gedronken. Julia kijkt naar twee jongens uit Thijs’ klas die poolen. Als Thijs straks maar niet bij die jongens blijft hangen. Als haar broer eindelijk binnenkomt wenkt ze hem meteen.

Ze moet lachen om haar vriendin. Emma ziet eruit alsof er drie kiezen bij haar getrokken moeten worden.

‘Colaasje?’ vraagt Julia. ‘Ik haal het wel voor je.’ Ze laat die

twee expres alleen, maar als ze terugkomt heeft Emma nog niks gevraagd.

Julia stoot haar vriendin aan. Zo meteen gaat Thijs poolen en dan komt het er weer niet van.

Emma haalt diep adem.

‘Vrijdagavond is er bij mij op school een feest,’ zegt Emma. ‘Het wordt supergaaf, de Raven treden op en ik...’

Ze wil zeker vertellen met wie ze er vrijdag heen gaat, denkt Thijs. Dat hoeft ik niet te horen.

‘Ik ga vrijdag ook,’ zegt hij gauw. ‘Eric en ik zijn uitgenodigd door twee grappige chickies.’ Hij staat op en loopt naar de pooltafel.

Julia pakt Emma’s hand. ‘Balen voor je.’

‘Wie zijn die chicks?’ vraagt Emma.

‘Geen idee, hij heeft er niks over verteld.’

Emma schuift haar stoel naar achteren. ‘Ik hoef geen tosti, ik ga naar huis.’

‘En dan laat je mij hier in mijn eentje zitten?’

‘Sorry hoor, maar je ziet me nu toch niet gezellig met zijn drieën een tosti eten?’

‘Oké, maar dan ga ik wel met je mee,’ zegt Julia.

‘Nee, laat me maar even. Ik kom er echt wel overheen.’

‘Ah, toe nou, laten we iets gezelligs gaan doen, ik wil je opvrolijken.’

Julia heeft meteen spijt van haar gedram. Ze weet toch hoe Emma is. Als Julia verdrietig is zoekt ze juist troost bij haar vriendin, maar Emma wil het altijd zelf oplossen. Lastig, vindt Julia. Ze kent Emma al zo lang, maar dit went nooit. Het is alsof Emma haar eruit zet. Het maakt haar eenzaam. Zeker nu: Thijs poolt en ze kan ook niet naar huis, of ze komt in een afschuwelijke ruzie terecht. Dan bedenkt ze dat haar moeder

om kwart over zeven bij Astrid moet zijn. Het is al bijna zeven uur, dus ze kan gaan. Ze weet zeker dat haar moeder gaat oppassen, ook al heeft ze heel erge ruzie. Ze heeft Astrid nog nooit in de steek gelaten.

Emma hangt haar rugtas om.

‘Ik zou weleens willen weten wie die chicks zijn. Als je echt iets voor me wil doen, probeer het dan uit hem te krijgen. Wie weet zitten ze bij mij in de klas.’

‘Waarom wil je dat weten?’ Julia staat ook op. ‘Je kwelt jezelf ermee. Trouwens, dikke kans dat het niets voorstelt.’

‘Als ik het nou wil weten!’ Emma gluurt vanuit haar ooghoeken naar de pooltafel.

‘Vrijdagavond zie je ze,’ zegt Julia.

‘Dacht je dat ik nog ging?’ Emma kijkt haar verontwaardigd aan. ‘Mij zien ze niet meer op dat stomme feest.’

Julia trekt haar vriendin naar zich toe. ‘Je vindt het echt heel erg, hè?’ Ze kijkt Emma na die het café uit loopt. Ze zwaait nog even en dan gaat ze naar Thijs.

‘Weet je wat ik opeens denk? We kunnen ook thuis iets uit de vriezer halen. Mam heeft vast nog wel een pizza. Dan hebben we tien euro.’

‘Die kan ik heel goed gebruiken,’ zegt Thijs.

Julia moet lachen. Thijs heeft altijd geld tekort. Hij geeft gewoon veel makkelijker geld uit dan zij. Julia is zuinig, net als haar moeder.

‘Even dit rondje afmaken.’ Thijs pakt de poolkeu.

‘Ja, dat ken ik, ik ga vast.’ Het blijft nooit bij één rondje als haar broer eenmaal poolt.

Tot haar opluchting ziet ze dat haar moeders auto al weg is. Dan is het tenminste rustig thuis. Die ruzies verpesten alles.

Deze zomer waren ze in Italië. Thijs en Julia hadden zich er heel erg op verheugd, maar het leek wel een nachtmerrie. Hun ouders maakten ruzie over de kleinste dingen. Hoe laat ze naar het strand zouden gaan; of ze kersen of abrikozen zouden kopen; of ze zelf zouden koken of naar een restaurant gingen. Echt overal over, over alles. En als ze nou zachtjes ruzieden, nee, ze schreeuwden voluit. Julia en Thijs zaten steeds bij hun vrienden die ze op de camping hadden ontmoet. Een van de andere ouders nodigde ze uit om een kanotocht te maken. Ze zouden twee dagen weg blijven. Het leek hen geweldig. Toen ze het hun ouders kwamen vertellen zagen ze dat de tent was afgebroken. Hun moeder zat al met een kwaad gezicht voor in de auto.

Julia doet de voordeur open. In de kamer hoort ze haar vader door de telefoon praten. Hij is zo druk in gesprek dat hij Julia niet eens hoort binnenkomen.

‘Je vergist je, Jaap,’ hoort ze haar vader zeggen. ‘Voor relatie-therapie is het nu te laat. Ons huwelijk is een zinkend schip. Het is niet meer te redden.’

Julia wordt ijskoud.

‘Hoezo moet ik het nog een kans geven,’ gaat haar vader verder. ‘Jij hebt geen idee wat ik hier meemaak, ik leef met een hysterica. Het is niet te doen. Jezus man, ik weet zelf ook niet hoe het verder moet. Maar ik moet hangen, Jaap, ik heb een afspraak.’

Paniekerig kijkt Julia naar haar vader en dan rent ze de kamer uit, naar buiten. Ze holt de straat uit, het bruggetje over langs de stadswal. Ons huwelijk is een zinkend schip, gonst het in haar hoofd.

Thijs is nog aan het poolen als ze bij Roodkapje aankomt.

‘Thijs...’ stamelt ze.

‘Wat is er met jou?’ Thijs kijkt zijn zus aan.

‘Thijs... papa...’ Ze begint te huilen. ‘Papa wil bij mama weg...’

‘Had papa het over scheiden?’ Thijs trekt wit weg.

‘Nee, dat zei hij niet. Hij zei tegen oom Jaap dat hun huwelijk niet meer te redden is.’

Thijs haalt opgelucht adem. ‘Dat meent hij niet. Hij is gewoon *pissed*. Mama moet ook ophouden met dat gedoe. Papa wordt er gek van.’

‘Ja, dat is makkelijk, geef mama maar de schuld. Ze maken toch samen ruzie?’

‘Let maar eens op, mama begint altijd,’ zegt Thijs.

‘Ja hallo, niet zomaar hoor, omdat papa stom doet.’

‘Hou er maar over op,’ zegt Thijs geïrriteerd. ‘Dat gedoe, we gaan naar huis.’

Buiten blijft Julia opeens staan. ‘Ik ga naar Astrid, mama helpen met oppassen.’

5

Astrid woont met haar twee kleintjes vlak bij zee. Ze is gescheiden. Mam past vaak op, tegenwoordig ook in het weekend als Astrid uit wil. Ze heeft het nodig, zegt mam altijd.

Julia gaat meestal met de fiets naar hen toe, maar omdat ze met haar moeder mee terug wil rijden staat ze nu bij de bushalte.

Zou het waar zijn wat Thijs zegt? Is haar moeder degene die ruziemaakt?

In de bus denkt Julia aan die ochtend dat ze beneden kwam en haar moeder in paps mobiel keek. Waarom deed ze dat? Julia schrok er zo van dat ze het meteen heeft verdrongen. Maar nu ze het durft toe te laten beseft ze dat het heel erg was wat haar moeder deed. Zou ze het hebben gedaan om papa te pesten? Julia kan het niet geloven. Mam is juist heel lief. Veel te lief eigenlijk. Ze staat altijd voor iedereen klaar. Toen ze nog in paps fotozaak werkte kwamen de klanten speciaal voor haar. Sinds een paar maanden werkt ze in de thuiszorg. Van de mensen die moeder thuis verzorgt krijgt ze vaak een cadeautje. Laatst had mam een paar dagen vrij. De organisatie was het vergeten door te geven aan de mensen die mam helpt. Op haar vrije dag ging de telefoon. Een oude dame belde in paniek op. Waar blijf je? Mam zou die dag met Louise naar de sauna gaan, maar ze is toch gaan werken. Julia kan zich niet herin-

neren dat haar moeder ooit iets gemeens heeft gedaan. Er moet een reden zijn waarom ze in papa's mobiel keek.

Julia stapt uit de bus en loopt richting zee. Zo vlak bij de kust staan prachtige huizen. Astrid woont op een top van een duin. Vanuit haar huis kijk je zo over de zee.

De auto van Astrid staat er nog. Als Julia aan komt lopen gaat de deur al open. 'Je moeder stopt de kleintjes net in bed.' Astrid kust Julia. 'Gaat het wel goed met je?' Astrid kijkt Julia aan. 'Je ziet zo witjes.'

Julia wil dit helemaal niet, maar juist omdat Astrid zo lief tegen haar is begint ze te huilen. 'Papa en mama hebben steeds ruzie.'

'Ach lieverd, wat naar voor je. Ik moet nu weg, sorry, mijn vriendin wacht bij de bioscoop. Maar als je wilt praten mag je me altijd bellen.'

Astrid pakt haar sigaretten en een aansteker en stopt ze in haar tas. 'Geen zorgen hoor,' roept ze gehaast. 'Die ouders van jou houden van elkaar, ze komen er heus wel uit.'

Mam komt de trap af. 'Wat gezellig dat je er bent.' En tegen Astrid: 'Genieten hoor. Maak je geen zorgen om ons. Als jullie nog iets na afloop willen drinken, is het ook prima.' De kleintjes huilen. Mama gaat meteen weer naar boven.

'Bellen, hè, als je me nodig hebt,' zegt Astrid tegen Julia. 'Fijne avond!' En weg is ze.

Julia zwaait haar nog uit, maar zonder te kijken rijdt Astrid weg.

Julia loopt door de kamer. Alleen al in de huiskamer past hun hele huis. Overal zijn ramen, waardoor het zo lekker licht is. Ze kijkt naar de kastenwand vol speelgoed van de kinderen. Ze hebben bijna alles. Ze ploft op de bank neer. In Astrids huis voelt ze zich altijd fijn. Lief dat ik mag bellen als ik ergens mee

zit, denkt ze. Maar dat wist ze wel. Bij Astrid is ze altijd welkom. Soms, als ze niet kan slapen, komt er ineens een nare gedachte bij haar op. Stel je voor dat er iets met haar ouders gebeurt. Dan denkt ze meteen aan Astrid. Thijs en ik zouden zo bij haar mogen wonen, dat weet ze zeker, en dan wordt ze weer rustig.

Ze zet de tv aan en scheurt de zak chips open die Astrid heeft klaargelegd. Niet alleen chips, er is van alles: kaasjes, noten, chocola en ze mogen uit de vriezer halen wat ze willen. Julia krijgt honger en ze eet de halve zak chips leeg.

‘Hèhè, die slapen,’ zegt moeder als ze beneden komt. ‘Zet jij koffie voor me?’

Julia zet het espressoapparaat aan. Ze kijkt naar het schilderij aan de keukenmuur: een landschap in felle kleuren. Toen Emma eens was meegekomen was ze helemaal weg van dit doek. Arme Emma. Ze stuurt haar een appje. Julia weet maar al te goed hoe Emma zich voelt. Zelf is ze een paar maanden geleden verliefd geweest op Max uit haar klas. Volgens de meisjes uit haar klas was Max ook op haar. Ze had zich zo op het schoolfeest verheugd, maar die avond danste hij met een ander. Nu is het gevoel voor hem gelukkig helemaal over.

Julia zet de koffie neer en maakt voor zichzelf een Roosvicee. Lekker zoet, daar heeft ze zin in. Ze zet de tv uit.

‘Wil je niet kijken?’ vraagt mam verbaasd. ‘Dat vinden we altijd zo gezellig.’

‘Ik wil je wat vragen,’ zegt Julia. Ze moet het weten, maar ze is ook bang voor het antwoord.

‘Toch niks vervelends?’ vraagt mam.

‘Ik eh... ik heb gezien dat jij in paps mobiel keek. Waarom deed je dat?’

Moeder verbleekt. Ze slaat haar ogen beschaamd neer. ‘Heb je dat tegen papa verteld?’

‘Nee.’

Moeder bijt op haar lip. ‘Dat zeg ik liever niet, vind je dat erg?’

‘Ja,’ zegt Julia beslist. ‘Of deed je het zomaar?’

‘Dat zou ik nooit doen,’ zegt moeder. ‘Ik had er een goeie reden voor, maar toen ik het appje openklikte schaamde ik me en heb ik zijn mobiel weggelegd.’

‘Waarom deed je het?’ dringt Julia aan.

‘Lieverd, dwing me niet dit te vertellen.’

Julia kijkt naar haar moeder, in haar verdrietige ogen.

‘Deed je het omdat je boos op papa bent? Je bent toch boos?’

Moeder knikt. ‘Ik ben heel boos. Ik vertrouw die man niet meer. Ik vertrouw jouw vader nergens meer in.’

‘Waarom niet?’

‘Oké, ik vertel het je,’ verzucht moeder. ‘Maar praat er alsjeblieft met niemand over.’

Julia neemt een slok van haar Roosvicee.

Moeder gaat verzitten. ‘We hadden een vergadering van het werk,’ begint ze. ‘Ineens zag ik iedereen naar mijn buik kijken. Eerst dacht ik nog dat ik het me verbeeldde. Niemand behalve Louise weet dat je een maagband hebt, stelde ik mezelf gerust. Maar in de pauze hoorde ik telkens het woord “maagband” vallen. Ik kon wel door de grond zakken van schaamte. Ze moeten het hebben gehoord.’

‘Waarom schaamde je je?’

Even is het stil. Moeder kleurt. ‘Omdat ik me niet kan beheersen,’ zegt ze dan. ‘Omdat ik een maagband nodig heb om niet moddervet te worden.’

Julia weet nog hoe pijnlijk het was als pap mam uitschold

voor dikke trut of vieze vreetzak. Vaak trof ze haar moeder dan huilend in de keuken aan. Dat is nu gelukkig voorbij. Mam ziet er prachtig uit.

‘Je bent er juist zo trots op dat je nu mooi slank bent.’

‘Dat ben ik ook,’ zegt moeder. ‘Maar ik wilde niet dat iemand het wist en al helemaal mijn collega’s niet.’

‘Dan heeft Louise gekletst,’ zegt Julia. ‘Fijne vriendin.’

‘Ik was ook kwaad op haar, maar ze zwoer dat ze niemand iets had verteld. Ze wisten het van een andere collega.’

Julia ziet de pijnlijke trekken om haar moeders mond.

‘Hoe wist die collega dat dan?’

Moeder plukt nerveus aan de bank. ‘Ze kwam papa tegen.’